

תת"ע 5785/01/18 - חכים יחיא נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5785-01-18 מדינת ישראל נ' חכים יחיא
תיק חיצוני: 14115056047

מספר בקשה: 2	בפני
חכים יחיא ע"י ב"כ עו"ד יחיא מאמון	כבוד השופטת עידית פלד
מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה	מבקשים
	נגד
	משיבים

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 7.2.18.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע בתקופה שאינה עולה על 4 חודשים, ב- 16.2.2017, בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה.

ישיבת הקראה נקבעה ליום 7.2.18, אך המבקש לא התייצב לדיון, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי בסך של 300 ש"ח.

בבקשה מיום 28.2.19 טען המבקש, כי לא קיבל הזמנה לדיון ולא ידע על קיומו של הדיון; וכי לא ביצע את העבירה נושא כתב האישום, ואי ביטול פסק הדין גורם לו ועלול להמשיך לגרום לו עיוות דין. בהחלטה מיום 4.3.19 הוריתי לתגובת המשיבה בתוך 21 יום, ועל עיכוב ביצוע גזר הדין עד ליום 31.3.19.

בבקשה נוספת מיום 1.4.19 ביקש המבקש לקבל את בקשתו, וזאת בהיעדר תגובה מטעם המשיבה.

ביום 1.4.19 הוגשה תגובת המשיבה, על פיה התנגדה המשיבה לבקשה וטענה, כי הודעה על מועד הדיון נשלחה אל כתובתו הרשומה של המבקש במשרד הפנים וחזרה בציון "לא נדרש", ולפיכך לא הוכחה סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות; וכי המבקש לא הצביע על שיקולים כבדי משקל אשר יש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שפסק הדין יבוטל בעילה של עיוות דין. וגם הבקשה לביטול פסק דין הוגשה כשנה לאחר שנשפט בהיעדרו.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

בעניינינו, כאמור בתגובת המשיבה וכפי שעולה מאישור המסירה שצורף לכתב האישום, ולבקשה, הזמנה לדיון נשלחה למבקש אל כתובתו הרשומה במשרד הפנים וחזרה בציון "לא נדרש".

כאשר הזמנה לדיון נשלחה בדואר רשום לכתובת המדווחת במשרד הפנים וחזרה בציון "לא נדרש" חלה חזקת המסירה. ראה רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2009); רע"פ 2575/17 **רון גיאר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.2017); וראה רע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.2015):

"כלל הוא, כי משהציגה המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדיון בעניינו, קמה "חזקת המסירה", לפיה עובר הנטל אל כתפיו של האחרון, להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר, מסיבות שאינן תלויות בו (רע"פ 3836/15 סעד נ' עיריית נתניה 8.6.2015); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). במקרה דנא, שוכנעתי כי, אמנם, עלה בידי המשיבה להציג אישור מסירה, לפיו דבר הדואר נשלח ממשטרת ישראל אל המבקש, בהתאם לכתובת שנמסרה על-ידו, כאשר דבר דואר זה לא נדרש על-ידי המבקש. במצב דברים זה, עבר הנטל הראיתי אל שכמו של המבקש, ומשלא השכיל האחרון להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידו, לא נפל כל פגם בהרשעתו בדיון. אדגיש, בהקשר זה, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, בנוגע לתקינות אישור המסירה שהציגה המשיבה."

וראה גם עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018), כבוד השופט ערן קוטון:

"כפי שהובהר לעיל, ההזמנה לדיון חזרה בציון הערה - "לא נדרש". מכאן שהיה על המערער להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מקבלתה. המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, משכך רשאי היה בית משפט קמא לראות במערער כמי שהוזמן לדיון כדין, לראות בו כמי שמודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, ולהרשיעו בהיעדרו."

בעניינינו, המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדיון מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי. לא רק שהמבקש לא הוכיח כי ההזמנה לדיון לא הגיעה אליו ועל כן לא סתר את "חזקת המסירה", אלא כאמור, מרישומי רשות הדואר מסתבר כי לא דרש את ההזמנה, ולפיכך אי קבלת ההזמנה לדיון נעוצה במחדלו. יתרה מכך, היה על המבקש לעקוב אחר גורל פנייתו להישפט.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג**). על פי הפסיקה, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

בענייננו, לא פורטו נימוקים כלשהם המצביעים על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, למעט הטענה הכללית כי המבקש לא ביצע את העבירה, ואין בדברים אלה כדי להוות סיבה לביטול פסק הדין. וראה רע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2004):

"העובדה שהמבקש כפר בפני השוטור שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא."

לכל האמור לעיל, יש להוסיף את השיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין למעלה משנה לאחר פסק הדין.

בנסיבות אלה, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה אדר ב' תשע"ט, 01 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.